

ที่ นร ๑๒๐๖/ ๙๓

สำนักงาน ก.พ.ร.

ถนนพิษณุโลก กทม. ๑๐๓๐๐

๙ สิงหาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ข้อหารือการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

อ้างถึง หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ นม ๐๐๑๖.๓/๙๕๓๑ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดนครราชสีมาได้มีหนังสือหารือเรื่องการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยจังหวัดนครราชสีมามีความเห็นว่า

กรณีที่ ๑ กรณีตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ การพิจารณาการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด เกี่ยวกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ตามมาตรา ๑๐๒ (๒) เป็นการที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น” ข้อมเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่นซึ่งจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของกฎหมายนั้น และไม่อยู่ในบังคับของการมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงนำบทบัญญัติมาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๙ มาใช้บังคับไม่ได้ กรณีดังกล่าวจังหวัดมีความเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถมอบอำนาจได้ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๒

กรณีที่ ๒ กรณีตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งจังหวัดเห็นวามตรา ๖๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่แสดงความประสงค์ไว้ให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นผู้ใช้ดุลพินิจพิจารณาและวินิจฉัย จึงเป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจเฉพาะตัว มิใช่เป็นการบริหารราชการทั่วไป ซึ่งทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่สามารถมอบอำนาจตามมาตรา ๖๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความรอบคอบและถูกต้องสำหรับใช้เป็นแนวทางปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายจังหวัดนครราชสีมาจึงขอหารือสำนักงาน ก.พ.ร. ว่าความเห็นของจังหวัดข้างต้นถูกต้องหรือไม่อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ขอเรียนว่า...

ขอเรียนว่า สำนักงาน ก.พ.ร. ได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

(๑) การพิจารณาการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๑๐๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ นั้น คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดว่า “อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้” เมื่อปรากฏว่า มาตรา ๑๐๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบสำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือความผิดที่มีโทษปรับหรือโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน เว้นแต่โทษตามมาตรา ๔๕ ดังนั้น การที่มาตรา ๑๐๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบนั้น เป็นการกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่นจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๒) การพิจารณาการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๖๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ นั้น คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินเห็นว่า การมอบอำนาจตามบทบัญญัติมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น หมายความว่า ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติของคณะรัฐมนตรีที่สร้างอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติ มิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นสามารถมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่พระราชกฤษฎีกาวาดำวยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนด และในการมอบอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ต้องเป็นการมอบอำนาจที่มีขอบเขตเฉพาะการมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนเฉพาะแต่อำนาจในการ

ปฏิบัติราชการทั่วไปเท่านั้น จะมอบอำนาจในการปฏิบัติราชการที่เป็นการเฉพาะตัวหาได้ไม่ และ โดยที่คำว่า “การปฏิบัติราชการทั่วไป” นั้น หมายความว่า การปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการ บริหารงานบุคคล การบริหารงานคลัง การบริหารราชการทั่วไปของส่วนราชการ การปฏิบัติราชการ ในความรับผิดชอบของส่วนราชการ และรวมไปถึงการปฏิบัติราชการต่างๆ ตามที่กฎหมาย กฎ คำสั่งและระเบียบปฏิบัติราชการกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดในส่วนราชการพึงต้องปฏิบัติ ดังนั้น เมื่อมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดว่า ในกรณีที่พบว่า บุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนฯ ในเขตจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานคร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเปรียบเทียบบุคคลผู้กระทำความผิดได้ หาก ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง และเมื่อผู้กระทำความผิดได้ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องเปรียบเทียบ ปรับไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น และเมื่อผู้กระทำความผิด ได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เป็นกรณีที่กฎหมายได้ กำหนดอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติราชการของผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตาม กฎหมายในเรื่องเปรียบเทียบปรับไว้ และเมื่อผู้กระทำความผิดสมัครใจที่จะชำระค่าปรับและได้ชำระ ค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบและภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วคดีย่อมเป็นอันเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทำให้ไม่ต้องดำเนินคดีต่อไปอีก แต่หาก ผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ หรือยินยอมให้เปรียบเทียบแต่ไม่ชำระค่าปรับ ตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน รัฐสามารถดำเนินคดีอาญาได้ตามมาตรา ๖๖ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ และผู้กระทำความผิดมีสิทธิต่อสู้คดีได้ตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการเปรียบเทียบปรับตามบทบัญญัติ ดังกล่าวมิใช่อำนาจเฉพาะตัวของผู้ว่าราชการจังหวัด แต่เป็นการปฏิบัติราชการอย่างหนึ่งตามที่ กฎหมาย กฎ คำสั่งและระเบียบปฏิบัติราชการกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดในส่วนราชการ พึงต้องปฏิบัติ เมื่อพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้ เป็นการอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจในการเปรียบเทียบปรับไว้ จึงอยู่ภายใต้บังคับ ของมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๒๓ วรรคสาม แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย การมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งบัญญัติว่า “ให้น้ำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับกับการมอบ อำนาจในการปฏิบัติราชการตามกฎหมายของผู้ว่าราชการจังหวัดด้วย ฉะนั้น หากผู้ว่าราชการ จังหวัดจะมอบอำนาจในเรื่องดังกล่าวให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนแล้วก็ต้อง ดำเนินการมอบอำนาจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๓ (๑) หรือ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ด้วยเหตุนี้ หากผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาประสงค์จะมอบอำนาจตามมาตรา ๖๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทน ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะต้องมอบอำนาจในเรื่องดังกล่าวให้กับผู้ดำรงตำแหน่งประกันสังคม

จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบ มาตรา ๒๓ (๑) และวรรคสาม แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวทัศนีย์ ตูสิตสุทธิรัตน์)

รองเลขาธิการ ก.พ.ร.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.ร.

สำนักกฎหมายและระเบียบราชการ

โทร.๐ ๒๓๕๖ ๙๙๙๐

โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๘๒๓๐